

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 253/07-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti JUDr. S. C, V., zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 a sp. zn. 1 Dso 2/2001 takto

r o z h o d o l :

Základné právo JUDr. S. C. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 a sp. zn. 1 Dso 2/2001 p o r u š e n é n e b o l o .

Odôvodnenie :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2007 doručená sťažnosť JUDr. S. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 a sp. zn. 1 Dso 2/2001.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol tieto skutočnosti:

«1. Minister spravodlivosti SR podal dňa 14. 7. 2000 na sťažovateľa návrh na začatie kárneho konania; následne na to od 1. 8. 2000 bola sťažovateľovi pozastavená činnosť ako sudcu OS vo V., čo trvá až doteraz, teda vyše 7 rokov.

2. Najvyšší súd ako disciplinárny súd rozhodnutím z 5. 6. 2001, sp. zn. 2 Ds 1/2001 zastavil disciplinárne konanie pre tzv. závažné kárne previnenie; odvolací disciplinárny súd rozhodnutím z 27. 11. 2001 po odvolaní navrhovateľa, dicsiplinárne konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia v súbežne prebiehajúcom trestnom konaní.

3. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR uznesením z 25. 4. 2007 zastavil trestné stíhanie sťažovateľa, s právoplatnosťou od 7. 5. 2007.

4. NS SR ako odvolací disciplinárny súd rozhodnutím z 3. 7. 2007, sp. zn. 1 Dso 2/2001 zrušil rozhodnutie disciplinárneho súdu z 5. 6. 2001 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že „neuviedol skutok, ktorého sa zastavenie týka“.

5. Sťažovateľ podal dňa 17. 8. 2007 podnet na zastavenie disciplinárneho konania, pretože neexistuje skutok, ktorý by mal byť posudzovaný ako disciplinárne previnenie, ale aj napriek tomu je v svojej sudcovskej činnosti suspendovaný: po osobnom zistení na disciplinárnom súde nadobudol presvedčenie, že na jednej strane tento súd nerozhodne okamžite – najskôr možno do konca roka 2007 – a na strane druhej, minister spravodlivosti

skôr neuvolní sťažovateľovi činnosť, pokiaľ vo veci právoplatne nerozhodne disciplinárny súd (...).

II. (...)

2. Preto aj súdne konanie o disciplinárnom previnení – inak umelo vykonštruovanom - podlieha kautelám primeranosti jeho skončenia, takže doba vyše 7 rokov je určite nezlučiteľná s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3. Pri posudzovaní kritérií ochrany uvedeného práva treba zvýrazniť predovšetkým - celkovú dĺžku konania, počas ktorej je sudca pozbavený výkonu svojej sudcovskej profesie, čo je absolútne neprimerané,

- jednoduchosť veci, ktorú vyšetrovateľ po dvoch nálezoch ústavného súdu – ktorý uznal sťažnosť za opodstatnenú – skončil zastavením trestného stíhania a tak mal urobiť okamžite aj disciplinárny súd,

- nečinnosť disciplinárneho orgánu minimálne 6 rokov, po ktorých zistil, že pôvodné zastavenie disciplinárneho konania sa netýkalo skutku – hoci v čase jeho rozhodovania bolo už aj ohľadne skutkov trestné stíhanie zastavené /7. 5. 2007/ - ale právnej kvalifikácii,

- čo bolo v „hre“ pre sťažovateľa – a to bola dôveryhodnosť, živobytie, dobrá povest', morálka, poctivosť atd', teda všetko mimoriadne citlivé osobnostné a pracovné atribúty, a to po dobu 6 rokov, pretože ak by súd postupoval podľa zákona, už 27. 11. 2001 mal vec právoplatne skončiť a nie ju na dobu 6 rokov prerušiť a potom ešte z prísne formalistických dôvodov zrušiť a tak otvoriť ďalší priestor pre právnu neistotu v pracovnom i občianskom postavení sťažovateľa.»

Sťažovateľ žiada priznať aj finančné zadosťučinenie v sume 600 000 Sk. Svoju žiadosť o finančné zadosťučinenie odôvodnil tým, že bol po celý čas mediálne, profesijne i občiansky znemožňovaný a dehonestovaný a že ide o zmiernenie príkoria, ktoré musel a ešte stále musí znášať v dôsledku priet'ahov v konaní.

Návrh pokladá sťažovateľ za veľmi korektný. Ak ústavný súd sťažnosti nevyhovie, potom sa bude musieť ešte stále ako obeť obrátiť na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu.

Sťažovateľ v sťažnosti navrhol ústavnému súdu prednostne prerokovať túto sťažnosť a prijať ju na ďalšie konanie a následne prijať nález v tomto rozsahu:

„/i/ V konaní vedenom na Najvyššom súde SR ako súde disciplinárnom, pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 a 1 Dso 2/2001 bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované čl. 48 ods. 2 ústavy s čl. 6 ods. 1 Dohovoru,

/ii/ Najvyššiemu súdu SR ako súde disciplinárnemu prikazuje vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 konať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov,

/iii/ sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 600.000 Sk, ktorú sumu zaplatí Najvyšší súd SR v lehote do 2 mesiacov,

/iv/ sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v sume 7 492,- Sk ... na účet dr. E. L.“

3. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 253/07-18 z 12. decembra 2007 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu najvyššieho súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a predseda najvyššieho súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedu najvyššieho súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

3.1 Vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu č. KP 8/08-4 zo 14. februára 2008 bolo ústavnému súdu doručené 19. februára 2008. V predmetnom vyjadrení je uvedené:

„Po preštudovaní spisového materiálu 2 Ds 1/2001 som zistil, že prvostupňovým

disciplinárnym súdom bolo 5. júna 2001 konanie zastavené. Proti tomuto rozhodnutiu dňa 20. júna 2001 podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky odvolanie. Odvolací disciplinárny senát však zistil, že uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania PZ SR B. z 11. júna 2001, ČVS:KÚV-25/OVEK-2001 bolo (...) začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie proti JUDr. S. C. (...) okrem iného aj pre skutok, pre ktorý je proti nemu vedené disciplinárne konanie, a to na základe súhlasu Ústavného súdu SR na začatie trestného stíhania. Na základe tohto oznámenia odvolací disciplinárny súd dňa 27. 11. 2001 konanie prerušil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 125 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. (...).

Prerušenie disciplinárneho konania trvalo až do právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní tak, ako to ustanovuje § 125 ods. 3 veta prvá Zákona o sudcoch a prísediacich. Odvolací súd tak pokračoval v prerušenom disciplinárnom konaní potom, ako zistil, že uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 25. apríla 2007, sp. zn. VII Gv 158/04 prokurátor špeciálnej prokuratúry (...) trestné stíhanie proti JUDr. S. C. zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7. 5. 2007.

Odvolací disciplinárny súd svojím rozhodnutím 1 Dso 2/2001 dňa 3. 7. 2007 na neverejnom zasadnutí podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu z 5. júna 2001 a vec vrátil prvostupňovému disciplinárnemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Poukázal v ňom na zistený procesný nedostatok, keď vo výroku napadnutého rozhodnutia prvostupňový disciplinárny súd neuviedol skutok, pre ktorý disciplinárne stíhanie proti sudcovi zastavil. Vyslovil názor, že zastavenie disciplinárneho previnenia sa týka vždy skutku a nie jeho právneho posúdenia. Uložil prvostupňovému disciplinárnemu súdu, aby presne vymedzil skutok, pre ktorý konanie zastavil.

Prvostupňový disciplinárny súd na svojom neverejnom zasadnutí dňa 21. decembra 2007 rozhodol tak, že konanie zastavil. Rozhodnutie prišlo do kancelárie na odpis dňa 21. januára 2008.

Čo sa týka priesťahov v konaní JUDr. S. C. sa so sťažnosťou na mňa ako predsedu Najvyššieho súdu SR, ktorý je v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. oprávnený zaoberať sa sťažnosťami účastníkov konania na priesťahy v konaní obrátil iba raz, a to 28. júla 2005, kedy som požiadal predsedu senátu o vyjadrenie sa k priesťahom vo

veci I Dso 2/2001. Vo vyjadrení predsedu senátu poukázal na ustanovenie § 125 zák. č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého sa obligatórne preruší disciplinárne konanie až do skončenia trestného stíhania a čaká na rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní.

V iných prípadoch sa JUDr. S. C. so žiadosťami o pokračovanie v konaní obracal priamo na predsedu senátu. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 757/2000 Z. z. predsedu Najvyššieho súdu SR dohliada na dodržiavania zásad sudcovskej etiky, zásad dôstojnosti súdneho konania a plynulosti súdneho konania. Podľa § 53 ods. 1 písm. f) tohto zákona sleduje rozhodovaciu činnosť sudcov z hľadiska plynulosti súdneho konania. Takto sa postupovalo aj v prípade sudcu JUDr. S. C. Po prerušení konania odvolacím disciplinárnym súdom sa vo veci konalo, keďže minimálne 9-krát /v priemere každý mesiac/ bol požiadaný Úrad Špeciálnej prokuratúry o oznámenie stavu trestného konania a upozornený na to, že v disciplinárnej veci JUDr. S. C. je konanie prerušené.

Neskončenie veci na Úrade Špeciálnej prokuratúry, ktoré sa právoplatne skončilo až 7. 5. 2007, bolo objektívnou prekážkou skoršieho skončenia disciplinárneho konania na disciplinárnom súde. Z môjho pohľadu nemôžem teda súhlasiť s názorom, že prieťahy v konaní zaviniť disciplinárny súd, nakoľko vo veci sa priebežne konalo.“

Ústavný súd zo súvisiaceho disciplinárneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol predseda najvyššieho súdu.

3.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovisku z 29. februára 2008, ktorým reagovala na vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu zo 14. februára 2008, uviedla:

«... oznamujeme Vám, že uznesenie o zastavení disciplinárneho konania bolo sťažovateľovi doručené 1. 2. 2008, ale už od 1. 1. 2008 mu bola po 7 rokoch uvoľnená sudcovská činnosť.

Navrhujeme podanej sťažnosti vyhovieť okrem bodu C/ii - ktorý je už neaktuálny - pretože celková dĺžka disciplinárneho konania je v rozpore s namietanými článkami, a to len preto, že Najvyšší súd si svojvoľne vykladal príslušné zákony o disciplinárnej zodpovednosti sudcov, a priznať trovy konania (...).

Tzv. disciplinárne skutky totiž boli „spáchané“ za účinnosti zákona č. 412/1991 Zb., takže aj konanie o nich sa malo dokončiť podľa tohto zákona /§ 151 ods. 10 zák.

č. 385/2000 Z .z. v spojení s čl. 50 ods. 6 a čl. 152 ods. 4 ústavy/, ktorý neumožňoval prerušenie 1-ročnej premlčacej doby, po uplynutí ktorej trestnosť priestupkového konania zanikla.

Uvedený postup bol v súlade aj s čl. 7 dohovoru - zákaz retroaktivity - i praxou iného senátu NS SR /napr. 2 Dso 2/02 ap./.

Ak by bol disciplinárny súd postupoval ústavne konformným spôsobom, bol by už v r. 2001 skončil inak umelo vykonštruované disciplinárne konanie, takže doba 7 rokov by mala byť posudzovaná v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.(...)»

II.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal na ďalšie konanie uznesením z 12. decembra 2007 I. senát ústavného súdu v zložení Ján Luby (predseda senátu), Peter Brňák a Lajos Mészáros (sudcovia). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2008, účinného od 1. marca 2008, I. senát ústavného súdu tvoria sudcovia Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Milan Ľalík (sudca), ktorého pre predpojatosť v danej veci nahradil v zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2008 sudca Ján Luby. Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Z obsahu predloženého disciplinárneho spisu najvyššieho súdu vedeného pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 ústavný súd zistil, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky doručený disciplinárnemu súdu 14. júla 2000. Uznesením z 5. júna 2001 najvyšší súd disciplinárne konanie zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podal 20. júna 2001 minister spravodlivosti Slovenskej republiky odvolanie. Odvolací disciplinárny senát rozhodnutím z 27. novembra 2001 podľa § 125 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) konanie prerušil, keď zistil, že uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Slovenskej

republiky B. z 11. júna 2001 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie proti sťažovateľovi okrem iného aj pre skutok, pre ktorý je proti nemu vedené disciplinárne konanie. Sťažovateľ oznámil súdu, že trestné stíhanie bolo zastavené (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2007, pozn.), a požiadal o pokračovanie v prerušenom konaní. Po doplnení člena odvolacieho disciplinárneho senátu tento rozhodnutím z 3. júla 2007 zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie. Prvostupňový disciplinárny súd na svojom neverejnom zasadnutí 21. decembra 2007 rozhodol tak, že konanie zastavil. Rozhodnutie došlo do kancelárie na odpis 21. januára 2008 a 1. februára 2008 bolo doručené sťažovateľovi.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Ds 1/2001 a sp. zn. 1 Dso 2/2001, v ktorých sa proti sťažovateľovi viedlo disciplinárne konanie, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

V okolnostiach danej veci ústavný súd upriamil svoju pozornosť najmä na spôsob, akým postupoval disciplinárny súd, ktorý bol pre posúdenie namietaných porušení práv určujúci.

1. Obdobie nečinnosti disciplinárneho súdu počas prerušenia konania, t. j. od 27. novembra 2001 do 7. mája 2007

Podľa § 125 zákona o sudcoch s nadpisom „Prerušenie disciplinárneho konania“

(1) Ak sa disciplinárny senát domnieva, že skutočnosti, ktoré sa sudcovi kladú za vinu, majú znaky trestného činu, disciplinárne konanie preruší a vec postúpi príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní.

(2) Disciplinárny senát preruší disciplinárne konanie aj vtedy, ak sa dozvie, že pre skutok, pre ktorý sa disciplinárne konanie začalo, sa proti sudcovi vedie trestné konanie.

(3) Prerušenie disciplinárneho konania trvá do právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní. Ak nie sú splnené podmienky na pokračovanie v disciplinárnom konaní alebo na konanie v osobitných prípadoch, disciplinárny senát disciplinárne konanie zastaví.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa podanou sťažnosťou opakovane sťažoval na „prieťahy“ v prebiehajúcom disciplinárnom konaní pred najvyšším súdom. Prvú sťažnosť na „prieťahy“ v disciplinárnom konaní pred najvyšším súdom sťažovateľ podal ústavnému súdu 13. októbra 2005, ktorú ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 245/05 z 9. novembra 2005 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V uvedenej veci posudzoval ústavný súd sťažovateľom namietané prieťahy v disciplinárnom konaní vedenom najvyšším súdom vo väzbe k inštitútu prerušenia disciplinárneho konania podľa § 125 ods. 2, 3 zákona o sudcoch. V tejto súvislosti uviedol (v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 245/05 z 9. novembra 2005, pozn.), že *„z dôvodu prerušenia napadnutého konania pred najvyšším súdom 27. novembra 2001 nemôžu sa v prerušovanom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým k naplneniu účelu označeného základného práva, tak ako to bolo uvedené vyššie. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako je to v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní, resp. prejednanie veci v neprimeranej lehote (napr. II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 124/04), aj keď uznáva a napokon vo svojom náleze (sp. zn. IV. ÚS 210/04 a sp. zn. II. ÚS 325/07) aj vyslovil, že v súvisiacom trestnom konaní*

vedenom pod sp. zn. ČVS: KÚV-25/OVEK-2001 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a sťažovateľovi priznal aj primerané finančné zadostučinenie.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie práva sťažovateľa garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť, i keď si je vedomý toho, že prerušenie napadnutého konania je nesmierne zdĺhavé, toto je však vzhľadom na obligatornosť prerušenia plne závislé od trestného konania pôvodne vedeného pod sp. zn. ČVS: KÚV-25/OVEK-2001, ktoré touto sťažnosťou napadnuté nebolo.“

Pokiaľ sťažovateľ opakovane namieta celkovú dĺžku disciplinárneho konania pred najvyšším súdom a v tejto súvislosti naďalej spochybňoval ako prierah v konaní aj obdobie počas prerušenia konania, t. j. od 27. novembra 2001 do 7. mája 2007 (keď uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť), potom v tejto časti bolo potrebné vysloviť, že k porušeniu ním označených práv nedošlo.

V inej veci ústavný súd napr. uviedol: „Dobu prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku na základe procesných úkonov účastníkov konania nemožno považovať za zbytočné prierahy, ktoré by boli spôsobené činnosťou (nečinnosťou) súdu v občianskoprávnom konaní. Platí to predovšetkým v prípadoch, v ktorých je konanie prerušené preto, lebo výsledok iných sporov začatých na podnet účastníka konania (ďalšie žaloby) môže relevantne ovplyvniť výsledok iného sporu, toho, v ktorom konanie bolo prerušené. Osobitne to má význam vtedy, ak spory začne účastník konania v úzkej časovej spojitosti s konaním, v ktorom namieta zbytočné prierahy, a tieto spory vecne súvisia s týmto sporom, resp. môžu ovplyvniť jeho výsledok“ (II. ÚS 422/00).

Podľa názoru ústavného súdu neobstojí ani argumentácia sťažovateľa, ktorý v stanovisku z 29. februára 2008 v súvislosti s prerušením disciplinárneho konania (a prerušením plynutia premlčacej doby) poukazoval na skutočnosť, že v danej veci sa malo postupovať podľa predchádzajúceho zákona (zákon č. 412/1991 Zb. z 27. septembra 1991 o kárnej zodpovednosti sudcov v znení neskorších predpisov, pozn.), a to už len z toho hľadiska, že inštitút prerušenia disciplinárneho (vtedy kárneho, pozn.) konania bol známy aj tomuto zákonu (§ 12), a nie je primárnou úlohou ústavného súdu v tomto konaní (o prietáhoch v konaní) zaujímať stanovisko k rozdielnej praxi disciplinárnych súdov v otázke plynutia či prerušenia plynutia premlčacej doby.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že za prietahy v období od 11. júna 2001 do 15. decembra 2004 v súvisiacom trestnom konaní Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru B. vedenom pod sp. zn. ČVS: KÚV-25/OVEK-2001 ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 210/04 z 15. decembra 2004 vyslovil porušenie sťažovateľových práv a priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk a náhradu trov konania a následne nálezom sp. zn. II. ÚS 325/06 z 27. marca 2007 v tej istej súvislosti (za prietahy v období od 15. decembra 2001 do 27. marca 2007) opakovane vyslovil porušenie sťažovateľových práv, prikázal porušovateľovi konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk a náhradu trov konania.

2. Posudzovanie namietaných porušení práv v ostatnom období

Ústavný súd posúdil (v záujme vysporiadania sa s celým namietaným obdobím) tiež zvyšné obdobie posudzovanej sťažnosti, t. j. keď dôvody prerušenia konania pominuli - od 7. mája 2007 do 17. septembra 2007 (keď bola podaná sťažnosť na ústavný súd), resp. až do 1. februára 2008, keď bolo rozhodnutie o zastavení konania doručené sťažovateľovi, pričom v tomto období prietahy v konaní nezistil.

Najvyšší súd po zistení dôvodu na pokračovanie v disciplinárnom konaní a po doplnení člena odvolacieho disciplinárneho senátu rozhodnutím sp. zn. 1 Dso 2/2001 z 3. júla 2007 zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ds 1/2001 z 5. júna 2001 a vec

mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie. Prvostupňový disciplinárny súd na svojom neverejnom zasadnutí 21. decembra 2007 rozhodol tak, že konanie zastavil. Rozhodnutie došlo do kancelárie na odpis 21. januára 2008 a 1. februára 2008 bolo doručené sťažovateľovi.

V danom prípade ústavný súd skúmal, či existuje reálna možnosť vyslovenia porušenia namietaného základného práva sťažovateľa, posudzujúc obdobie od času, keď dôvody prerušenia konania pominuli, t. j. od 7. mája 2007 do 17. septembra 2007 (keď bola podaná sťažnosť na ústavný súd), resp. až do 1. februára 2008, kedy bolo rozhodnutie o zastavení konania doručené sťažovateľovi. Posudzované obdobie štyroch, resp. ôsmich mesiacov nesignalizuje vzhľadom na uvedené možnosť vyslovenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto aj vo zvyšnej časti vyslovil, že namietané práva porušené neboli.

3. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nezistil porušenie namietaných práv, ďalšími požiadavkami sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2008